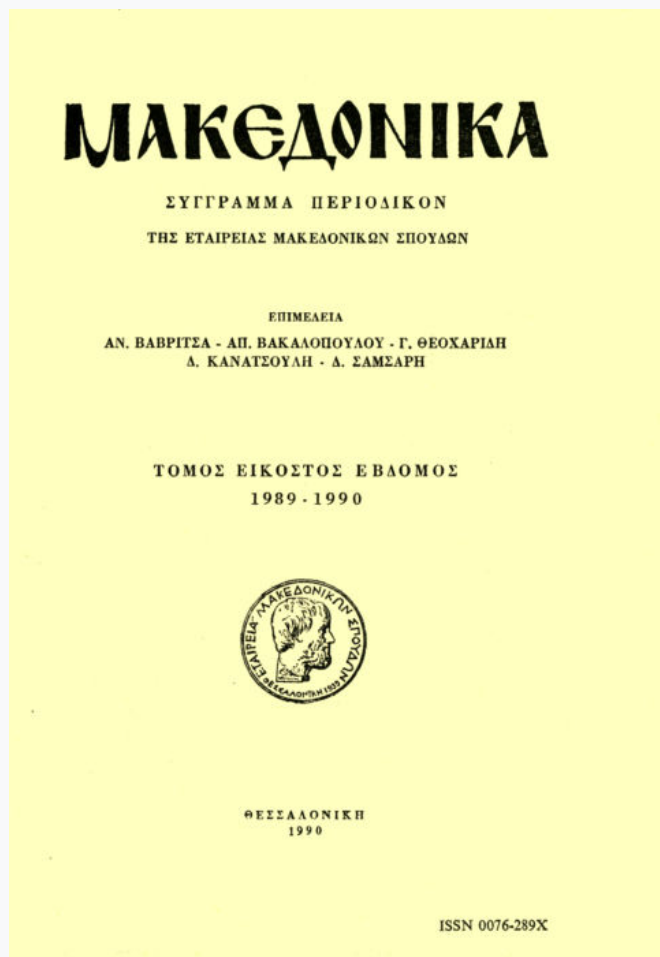

Μακεδονικά

Vol 27, No 1 (1989)

Τα "βιβλία" του μουσικοδιδάσκαλου Ιωάσαφ και η βιβλιοθήκη της Ιεράς Μονής Εικοσιφοινίσσης του Παγγαίου

Γιώργος Κ. Παπάζογλου

doi: [10.12681/makedonika.105](https://doi.org/10.12681/makedonika.105)

Copyright © 2014, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Παπάζογλου Γ. Κ. (1989). Τα "βιβλία" του μουσικοδιδάσκαλου Ιωάσαφ και η βιβλιοθήκη της Ιεράς Μονής Εικοσιφοινίσσης του Παγγαίου. *Μακεδονικά*, 27(1), 314–326. <https://doi.org/10.12681/makedonika.105>

ΤΑ «ΒΙΒΛΙΑ» ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΙΩΑΣΑΦ
ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

1.1. 'Από έγγραφο του ἀρχείου τῆς μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἀγίου Ὁρους—ἐπιστολὴ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν ἡγούμενο καὶ τοὺς μοναχοὺς τῆς Εἰκοσιφοινίσεως μὲ χρονολογία 29 Ἀπριλίου 1849—¹ ἔχουμε κάποιες πληροφορίες, ἀξιόλογες, γιὰ τὴν κραταῖά ἄλλοτε μονὴ τοῦ Παγγαίου². Τὸ ἔγγραφο μᾶς παραδίδεται ἀπὸ τὸ φάκελο τῶν «πατριαρχικῶν ἐγγράφων - σιγιλίων» τῶν ἐτῶν 1796-1935 τοῦ ἀρχείου τῆς ὡς ἄνω ἀγιορείτικης μονῆς, ἔχει διαστάσεις 220×355³ καὶ εἶναι ἀνάριθμο· πρόκειται γιὰ δίφυλλο, μὲ τὴν πατριαρχικὴ βούλα στὸ σημεῖο ὅπου ἔκλεινε ἡ ἐπιστολὴ, ὅπου, κατὰ τὸ εἶδος, διαβάζουμε καὶ τὴ «σύσταση»: «Τοῖς ὁσιωτάτοις τῷ τε ἡγουμένῳ καὶ λοιποῖς πατράσι τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δράμας κειμένου Ἱεροῦ κ(αὶ) Σεβασμίου ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ σταυροπηγιακοῦ μοναστηρίου ἐπιλεγομένου τῆς Εἰκοσιφοινίσεως, τέκνοις ἐν κυρίῳ ἀγαπητοῖς τῆς ἡμῶν μετριότητος». Πρὶν ἀπὸ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἄς δοῦμε ὅμως τὸ ἴδιο τὸ κείμενο τοῦ ἐγγράφου ποῦ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ:⁴

† Ἀνθιμος ἑλέφ Θ(εο)ῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλ(εως) Νέ(ας)
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.⁵ † Ὁσιώτατοι ὁ τε ἡγούμενος καὶ

1. Πρόκειται γιὰ τὸν πατριάρχη Ἀνθιμο Δ' [πατριάρχευσε δύο φορές, 1840 (21 Φεβρουαρίου) - 1841 (6 Μαΐου) καὶ 1848 (19 Ὀκτωβρίου) - 1852 (30 Ὀκτωβρίου), πρῶχειρα βλ. ΘΗΕ 2, [765 πρβλ. καὶ Μ. Γ ε δ ε ω ν, Πατριαρχικοὶ πίνακες. Εἰδήσεις ἱστορικαί, βιογραφικαὶ περὶ τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου μέχρις Ἰωακείμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης (36-1884), Κωνσταντινουπόλη (1885 - (1890, σ. 694, 698, τ ο ὐ ἰ δ ἰ ο υ, Πατριαρχικῆς ἱστορίας μνημεῖα, Ἀ Γρηγορίου Ε' 9 διάδοχοι, Ἀθήνα 1922, σ. 31-32].

2. Πρβλ. συγκεντρωμένη βιβλιογραφία γιὰ τὴ μονὴ καὶ τὴ βιβλιοθήκη τῆς Γ. Κ. Πα π ά ζ ο γ λ ο υ, Χειρόγραφα Εἰκοσιφοινίσεως—ἐκθεσὴ ἐρευνῶν, Πρακτικὰ Β' Τοπικοῦ Συμποσίου «Ἡ Καβάλα καὶ ἡ περιοχὴ τῆς», Καβάλα 1987, Α', 53-66, τ ο ὐ ἰ δ ἰ ο υ, Ἡ πτόχευση τῆς Εἰκοσιφοινίσεως μέσα ἀπὸ ἄγνωστα ἔγγραφα τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τοῦ Ὑπουργεῖου Ἐξωτερικῶν, «Παρνασσός» Α' (1988) 323-339.

3. Ἡ τακτοποίηση τῶν ἐγγράφων ἐγίνε ἀπὸ τὸ ΕΙΕ, χωρὶς νὰ ἀριθμηθοῦν οἱ φάκελοι (καὶ τὰ ἔγγραφα).

4. Στὴν ἐκδόση ἀκολουθοῦμε τοὺς γενικοὺς κανόνες μιᾶς ἐκδόσης διπλωματικῆς.

λοιποὶ πατέρες τοῦ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ³ Δράμας κειμένων Ἱεροῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ στ(α)ροπηνιακοῦ μονα-/στηρίου ἐπιλεγομένων τῆς Εἰκοσιφοίνισσης, τέκνα ἐν κυρίῳ ἡμῶν ἀγα-/πητά· χάρις εἴη ὑμῖν, καὶ εὐρίνη παρὰ θεοῦ. Ὁ αὐτὸς προσηματίας,⁶ καὶ ἡδὴ κοινοβιάζων ἐν τῷ κατὰ τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθω-/νους Ἱερῷ μοναστηρίῳ τοῦ Διονυσίου ὁσιώτατος κτρ Ἰωάσαφ ἀγγέγειλε/⁸ τῇ Ἐκκλησίᾳ προσκλαιόμενος ὅτι διακρατοῦνται παρὰ πάντα λόγον βι-/βλία τινὰ ἴδια αὐτοῦ, καὶ κατέχονται παρ' ὑμῶν, περὶ τῶν ὁποίων/¹⁰ καὶ ἄλλοτε διετάχθητε ἐκκλησιαστικῶς νὰ τὰ ἀποδώσῃτε τῇ ὁσιότητί του/¹¹ καὶ οὐκ ἠθελήσατε, προτείνοντες ὅτι τὰ ἀμείρωσε δι' ἐντυπογράφου γράμ-/ματός του. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη διαφιλονεικία ὑπάρχει ἀνοίκειος, καί/¹³ ἡ ἡμετέρα ἐκκλησιαστικὴ εὐθουδικία ἐπίσης οὐκ ἀνέχεται τὸ νὰ ἀ-/¹⁴παιτῇ ἡ ὁσιότης του τὸ ἅπαξ ἀμειρωθὲν διὰ γράμματός του, ὡς προβάλ-/¹⁵λετε, καθὼς καί, τοιοῦτου γράμματος μὴ ὑπάρχοντος, νὰ σπεύσετε εἰς/¹⁶ τὴν διακράτησιν τῶν ἄλλοτρίων, διὰ τοῦτο γράφοντες διὰ τῆς παρούσης/¹⁷ πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, ἐντελλόμεθα, καὶ παραγγέλλομεν/¹⁸ τῇ ὁσιότητί σας, ὅπως ἐὰν οὐχ ὑπάρχῃ ἀμειρωτικὸν γράμμα τοῦ εἰρη-/¹⁹μένου κτρ Ἰωάσαφ περὶ τῶν βιβλίων του, τῶν ὁποίων περικλείομεν καί/²⁰ τὸν ἀποσταλέντα κατάλογον, ἐπειδὴ οὐδὲν ἔχετε δικαίωμα ἀντιποιηθῆναι/²¹ τούτων, μίτῃ ἡ Ἐκκλησία ἐπιτρέπει τοιαύτην διακατοχὴν τῶν ἄλλοτρίων,²² ἅμα λαβόντες ταύτην τὴν ἀμετάθετον ἡμῶν διαταγὴν, ἐγγχειρίσῃτε, καί/²³ παραδώσῃτε ἀπροφασίστως τὰ βιβλία εἰς τὸν διορισθῆσάμενον ἐκ μέρους τοῦ ρη/²⁴-θέντος ἰδιοκτήτου αὐτῶν, πανόμενοι τοῦ φιλαδίκου τρόπου, ἀνοικεῖον ὄντος ὑμῖν,²⁵ εἰ δὲ καὶ ἔχετε ἀφιερωτικὸν γράμμα του, θέλετε τὸ ἀποστείλῃ πρὸς ἡμᾶς/²⁶ ἵνα παυσαμένης τῆς φιλοδικίας μὲ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ἐπιβάλωμεν/²⁷ τῷ ᾧ θέντι τὸ νὰ παραιτηθῇ πάσης τοῦ λοιποῦ ἀπαιτήσεως. Ἡ δὲ τοῦ θεοῦ χά-/²⁸ρις, καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ἡμῶν· ἀμὴν· ἀπριλίου κθ-η/²⁹ ἸΚωνσταντινουπόλ(εως) ἐν Χ(ριστ)ῷ εὐχέτης.

1.2. Ὁ Ἰωάσαφ, ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ προκαλεῖ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πατριάρχῃ, μοναχὸς τῆς μονῆς Διονυσίου ὅταν γράφεται ἡ ἐπιστολὴ—ἄλλοτε μοναχὸς τῆς Εἰκοσιφοίνισσης—, δὲν εἶναι πιθανότατα ἄλλος ἀπὸ τὸ γνωστὸ ὁμώνυμο μουσικοδιδάσκαλο¹. ὅπως μαθαίνουμε ἀπὸ τὸν κώδικα ἀρ. 977 τῆς Βιβλιοθήκης τῆς μονῆς Διονυσίου—βρέβειο τῆς μονῆς—, ὁ Ἰωάσαφ καταγόταν ἀπὸ τὴν Σέρρες καὶ πέθανε στὴ μονὴ Διονυσίου τὸ 1866: «1866. Τῷ αὐτῷ ἔτει. Φεβρουαρίου 17. ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ὁ Ἱε-

1. Βλ. πρόχειρα γιὰ τὸν Ἰωάσαφ Ἀρχιμ. Γ α β ρ ι ἡ λ, Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἱερὰ μονὴ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, Ἀθήνα 1959, σ. 197, Λ α ζ ἄ ρ ο υ μον. Δ ι ο ν υ σ ι ἄ - τ ο υ, Διονυσιατικαὶ διηγήσεις. Ἀθῶς 1988, σ. 95, Γ ρ. Σ τ ἄ θ η, Τὰ χειρόγραφα Βυζαντινῆς μουσικῆς - Ἀγιον Ὄρος, Ἀθήνα 1975, Β', σ. 681-879 (ὅπου γενικὰ γιὰ μουσικὰ χφφ. τῆς μονῆς Διονυσίου καὶ γιὰ τὸν Ἰωάσαφ).

ροδιδάσκαλος παπὰ Ἰωάσαφ. ἐκ Σερρών. κ(αι) ἐτάφη εἰς τὸ ἄνω πεζούλιον» (σελ. 52)¹. Τὴν πληροφορία ὅτι καταγόταν ἀπὸ τῆς Σέρρες τὴν ἔχουμε, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, καὶ ἀπὸ ἀρκετὰ ἄλλα μουσικὰ χφφ. τοῦ Ἰωάσαφ (ὄλα σήμερα στὴ Βιβλιοθήκη τῆς μονῆς Διονυσίου)². Ὁ ἀρχιμανδρίτης, μακαρίτης πιά, ἡγούμενος τῆς μονῆς Διονυσίου, γέροντας Γαβριήλ, προχωρεῖ παραπέρα καὶ ἐπιβεβαιώνει τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Ἰωάσαφ πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν Εἰκοσιφοίνισσα τοῦ Παγγαίου: «Ἰωάσαφ ὁ Μουσικοδιδάσκαλος καὶ Πρωτοσύγγελος τῶν Πατριαρχείων ἐν Κωνσταντινουπόλει, Σερραῖος, καὶ πρῶην Εἰκοσιφοινισσιώτης...»³. Ἀλλοῦ ὁ ἴδιος δίνει ἄλλες πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν ἐγκατάστασι καὶ τὴ δράσι τοῦ Ἰωάσαφ στὴ μονὴ Διονυσίου: «Ἐκ τῶν Σκευοφυλάκων... μνημονευτέον τὸν ἐκ Σερρῶν Ἰωάσαφ, ὃς ὑπερόριος σταλεῖς ἐνταῦθα μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ Γέροντός του ἐκ τῶν Πατριαρχείων... ἠγάπησε τὴν ἀδελφότητα καὶ ἐγλυκάνθη τὴν ψυχὴν καὶ παρέμεινε διαπαντὸς ἐν αὐτῇ... Ἐχρημάτισε ἐπὶ ἔτη γραμματεὺς τῆς Μονῆς καὶ ἦτο ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ καθηγούμενου Εὐλογίου»⁴. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ποὺ θέλει τὸν Ἰωάσαφ στὴ μονὴ Διονυσίου, ὅπως εἶδαμε, γράφεται τὸ 1849, ὥστόσο ὁ Ἰωάσαφ θὰ πρέπει νὰ βρισκόταν στὴ μονὴ Διονυσίου ἤδη ὅπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δεκαετίας τοῦ 1840 τουλάχιστον—δυστυχῶς τὸ μοναχολόγιον δὲν ἀνεύρσκεται στὸ ἀρχεῖο καὶ στὴ Βιβλιοθήκη τῆς μονῆς, γιὰ νὰ ἔχουμε ἀκριβῆ πληροφορία γιὰ τὸ χρόνο τῆς ἐγκαταβίωσης τοῦ Ἰωάσαφ στὸ ἀγιορεῖτικο μοναστήρι⁵: ἀπὸ τὸν κώδικα ἀρ. 995 τῆς Βιβλιοθήκης τῆς μονῆς Διονυσίου μαθαίνουμε ὅτι ἤδη τὸ 1842 ὁ Ἰωάσαφ βρισκόταν καὶ δίδασκε στὴ μονὴ Διονυσίου: «Ἀρχὴ σὺν θεῷ ἀγίῳ, τῆς παραδόσεως τῶν μαθημάτων ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κοινοβίου τοῦ ἁγίου Διονυσίου. παρὰ τοῦ πανοσοφολογιστάτου ἱεροδιδασκάλου καὶ συνκοινοβιάτου ἡμῶν κυρίου Ἰωάσαφ. ἀδεία μὲν τοῦ πανοσιστάτου: καὶ πατρὸς ἡμῶν ἁγίου καθηγουμένου κυρίου Εὐλογίου, ὧν Κύριον ὁ θεὸς διαφυλάξῃ αὐτόν, σὺν πᾶσι τῇ ἐν Χ(ριστῷ) ἡμῶν ἀδελφότητος, Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αωμβ:—ἐν Μηνὶ Μαῖω δ': ὁ ταπεινὸς καὶ ἐλάχιστος πάντων (...)⁶. Ἀπὸ

1. Βλ. γιὰ τὸ χφφ. (καὶ γιὰ ὄλα τὰ χφφ. μὲ ἀρ. 805-1064) Γ. Κ. Παπάζογλου, Συμπληρωματικὸς κατάλογος χειρογράφων μονῆς Διονυσίου Ἀγίου Ὁρους (Συνοπτικὴ ἀναγραφὴ, χφφ. ἀρ. 805-1064), Θεολογία (ὅπὸ ἐκδόση).

2. Πρβλ. λ.χ. «Καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ Ἱερομ(ονάρχου) διδ(ασκάλου) Διονυσιάτου τοῦ ἐκ Σερρῶν», χφφ. ἀρ. 829.

3. Ἀρχιμ. Γαβριήλ, δ.π., σ. 173.

4. Ὁ.π., σ. 197.

5. Βρίσκουμε μόνον τὸ μοναχολόγιον ποὺ ἀφορᾷ μοναχοὺς ποὺ ἐγκαταβίωσαν στὴ μονὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος μας κ.έ.

6. Γ. Κ. Παπάζογλου, δ.π..

τὰ παραπάνω μποροῦμε γενικά νὰ διαγράψουμε τὴν πορεία τοῦ Ἰωάσαφ· γεννημένος στὶς Σέρρες πηγαίνει στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ μαθητεύει κοντὰ στὸν Χουρμούζιο¹, γίνεται πρωτοσύγγελος τῶν πατριαρχείων γιὰ νὰ ἐγκαταβῶσει γιὰ 25 περίπου χρόνια, στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, στὴ μονὴ Διουνυσίου. Φυσικὸ εἶναι, σὲ κάποια φάση τῆς ζωῆς του, νὰ βρέθηκε στὴ γειτονικὴ τῆς γενετείρας του μονὴ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης· ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς ὡς ἄνω μονῆς, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ ἔγγραφο, ἰσχυρίζονται πὼς ὁ Ἰωάσαφ ἄφησε στὴν κοινότητα τῆς Εἰκοσιφοινίσσης μὲ ἀφιερωματικὴ ἐπιστολὴ ὑπάρχοντά του (τὰ «βιβλία» του), ἡ παραμονὴ τοῦ Ἰωάσαφ στὴν Εἰκοσιφοίνισσα δὲν θὰ πρέπει νὰ ἦταν τυχαία, οὔτε ὀλιγόχρονη².

2.1. Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς ἱερᾶς μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης τοῦ Παγγαίου, ὅπως μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία καὶ ἄλλοτε νὰ σημειώσουμε³, πέρα ἀπὸ τὴν πλούσια συλλογὴ χειρογράφων κατεῖχε καὶ ἀξιόλογη συλλογὴ ἐντύπων. Σύμφωνα μὲ τὴν καταγραφὴ τοῦ Ἀγαθαγγέλου Μάγνητος, ἡ Βιβλιοθήκη, στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, κατεῖχε 226 τουλάχιστον διαφορετικοὺς τίτλους καὶ 567 τόμους βιβλίων, παλαιτύπων στὴν πλειονότητά τους, κείμενα συγγραφέων κλασικῶν (Ἑλλήνων καὶ Λατίνων), συγγραφέων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πατέρων, συγγραφέων Βυζαντινῶν, κείμενα φιλοσοφικὰ καὶ μαθηματικά, λεξικά καὶ ἐγκυκλοπαίδειες (τὰ περισσότερα ἐκδόσεις τοῦ 16ου-17ου αἰῶνος)⁴. Ἀπὸ μιὰ πρώτη ἐπιτόπια ἐρευνα στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Εἰκοσιφοινίσσης ἔχει διαπιστωθεῖ πὼς μικρός, καὶ χωρὶς ἀξία, εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντύπων ποὺ κατέχει σήμερα ἡ Βιβλιοθήκη τῆς μο-

1. Γ.ρ. Στάθη, ὁ.π., σ. 854 (κ.ά.).

2. Θὰ ἀφιέρωνε ὁ Ἰωάσαφ τὰ βιβλία του στὴ μονή, ἂν δὲν εἶχε πεισθεῖ γιὰ τὴ μόνιμη ἐγκατάστασή του στὴν Εἰκοσιφοίνισσα (καὶ θὰ μποροῦσε αὐτὸ νὰ συμβεῖ ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγόχρονη μόνον παραμονή του σὲ αὐτή); Ἄς προστεθεῖ ἀκόμη ὅτι ἡ Εἰκοσιφοίνισσα διατηροῦσε μὲ τὴ γενέτειρα τοῦ Ἰωάσαφ στενὲς σχέσεις· κατεῖχε στὴν πόλη τῶν Σερρῶν ὀνομαστὸ μετόχι, τὴν «Παναγία τὴν Ἠλιοκαλὴν», βλ. Ἀ. Γκιρσάβι-δης, Τὸ μετόχιον τῆς μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης ἡ ἐν Σέρραις Παναγία ἡ Λιοκαλὴ, «Ἐρευν», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1955 (ἀρ. φύλ. 37), σ. 17-18, Μάιος 1955 (ἀρ. φύλ. 38), σ. 21-23.

3. Γ. Κ. Παπάζογλου, Χειρόγραφα..., σ. 57 καὶ σημ. 22.

4. Ἀγαθαγγέλου Μάγνητος, μητρ. Δράμας, Εἰκοσιφοίνισσα Παγγαίου Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ἥτοι συνοπτικὴ ἱστορία καὶ περιγραφὴ τῆς ἱερᾶς καὶ σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Εἰκοσιφοινίσσης, ἰδρυθείσης τὸ 450 μ.Χ. καὶ ἀριθμούσης βίον πολυκύμαντον καὶ ἐθνωφελὴ δέκα καὶ πέντε αἰώνων, ἥτινι συνάπτονται κατάλογοι τῶν χειρογράφων καὶ ἐντύπων βιβλίων τῆς νῦν Βιβλιοθήκης καὶ τῶν ἐν τῇ Σκευοφυλακείῳ σωζομένων κειμηλίων, Δράμα 1916, σ. 116-128.

νῆς¹· τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἄλλοτε πλούσιας συλλογῆς, λειτουργικὰ κυρίως κείμενα, κατεστράφη κατὰ τὴ λεηλασία τῆς μονῆς τὸ Μάρτιο τοῦ 1917², ἕνα ἄλλο μέρος, ἔντυπα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀξία, ἐκλάπη ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ μεταφέρθη στὴν Βουλγαρία³, ἐνῶ ἕνα ἄλλο μέρος, ὄχι τόσο σημαντικῶν ἐντύπων, βρίσκεται σήμερα στὴν κατοχὴ οἰκογενείας τοῦ Παλαιοχωρίου τοῦ Παγγαίου, ὅπου μετεφέρθησαν τὰ ἔντυπα κατὰ τὴ δευτέρη βουλγαρικὴ κατοχὴ γιὰ διαφύλαξη καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπεστράφησαν στὴ μονή⁴.

Τύχη ἀγαθὴ, σὲ μὴν ἀπὸ τὶς πολλὰς ἐρευνητικὲς μου ἐπισκέψεις στὴ μονὴ Διονυσίου, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ δῶ τρία ἔντυπα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ὡς ἄνω μονῆς, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Εἰκοσιφοινίσης· ὁ μοναχὸς Συμεὼν, γνώστης τῆς εὐαισθησίας μου γιὰ κάθε τι ποὺ ἀφορᾷ τὴ Βιβλιοθήκη τῆς κραταιᾶς ἄλλοτε μονῆς τοῦ Παγγαίου, κατὰ τὴν τακτοποίηση τῶν παλαιτύπων τῆς Βιβλιοθήκης⁵, βρῆκε καὶ κράτησε στὴν ἄκρη τὰ παραπάνω τρία ἔντυπα· πρόκειται γιὰ τρεῖς τόμους, τὸν Α', Β' καὶ Δ' (λείπει ὁ Γ') τοῦ ἐντύπου: «ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ / ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ / ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΗΡΜΜΕΝΗ / Συναρμοσθεῖσα μὲν ποτε παρὰ τοῦ ἑλλογιμωτάτου / ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΤΟΥΣΑ / ΤΟΥ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ (...) αψ'ε' ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ, 1795) Παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων». Στὸ ἐσώφυλλο τοῦ Α' τόμου διαβάζουμε: «καὶ τότε πέλει κτῆμα Παρθενίου Ἱεροδιακόνου τοῦ ἐκ μονῆς πατριαρχικῆς Κοσφινίσης» καὶ σὲ σφραγίδα: «1824 / ΠΡΕΤ / ΕΚΛ. ΠΑΝ. / ΠΑΠΡ / 1824». Στὸ ἐσώφυλλο τοῦ Β' τόμου, ἐπίσης, διαβάζουμε: «Κτῆμα ἐμοῦ μελετιῦ σιναΐτου τὸ ἐκ πόλεως μελενίκου» καὶ «αῶια: Ἱερεμίου Κοσφοινιτζιώτη», στὴ σελ. 3: «Καὶ τότε κτῆμα Παρθενίου Ἱεροδιακόνου τοῦ ἐκ πατριαρχικῆς μονῆς τῆς ἐν Κοσφοινίσης». Τέλος, στὸ Δ' τόμο, στὴ σελ. 3, διαβάζουμε: «Καὶ τότε

1. Τὰ πλέον ἀξιόλογα, ἐκδόσεις εὐαγγελίων τῆς Βενετίας (Σάρου, Θεοδοσίου, Φοίνικος κ.ἄ.) τοῦ 18ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, βρίσκονται σήμερα στὸ Μουσεῖο τῆς μονῆς.

2. Πρβλ. Γ. Κ. Παπάζογλου, ὅ.π., σ. 58 (ὅπου καὶ βιβλιογραφία), βλ. καὶ τοῦ ἰδίου, «Ἡ κλοπὴ τῶν χειρογράφων τῆς Εἰκοσιφοινίσης—ἄγνωστα ἔγγραφα σχετικὰ μὲ τὴ λεηλασίαν τῆς μονῆς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους (1917), Πρακτικὰ Β' Συμποσίου «Ἡ Καβάλα καὶ ἡ περιότης της», Καβάλα 1988, Β', σ. 24.

3. Πρβλ. «Ἐκ τῶν 570 ἐντύπων ἀφηρέθησαν 103, ὅλη ἡ σειρά τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἄλλα τοιαῦτα τύπου Βενετίας», Γ. Κ. Παπάζογλου, ὅ.π.

4. Εἶχα τὴν τύχη νὰ δῶ κατάλογο τῶν ἐντύπων ποὺ μοῦ προσκόμισε μέλος τῆς οἰγενείας—πρόκειται γιὰ ἔντυπα τοῦ 16ου-18ου κυρίως αἰῶνος (ὅλης ἐκκλησιαστικῆς στὴν πλειονότητά τους).

5. Τὰ παλαίτυπα κατεγράφησαν καὶ ἀποδελτιώθησαν ἀπὸ τὸ μοναχὸ τῆς μονῆς Χρυσόστομο (τὸ σύνολο τῶν παλαιτύπων φθάει τὰ 3.500 περίπου).

πέλει κτῆμα Παρθενίου Ἱεροδιακόνου ὁ ἐκ πατριαρχικῆς μονῆς τῆς ἐν Κοσφοίσης», «Ἐκ τῶν μελετίου σιναΐτου τοῦ ἐκ μελενίκου τῆς Μακεδονίας»¹.

Δυστυχῶς ὁ κατάλογος τῶν «βιβλίων» ποῦ ὁ Ἰωάσαφ ἄφησε στὴ μονὴ τῆς Εἰκοσιφοίνισσης, καὶ ὁ ὁποῖος συνόδευε τὸ πατριαρχικὸ ἔγγραφο, δὲν ἀνευρίσκεται στὸ ἀρχεῖο τῆς μονῆς Διονυσίου· ἔτσι δὲν μπορούμε νὰ γνωρίζουμε, ἂν τὰ παραπάνω βιβλία ἀνῆκαν σ' αὐτὰ ποῦ ἄφησε ὁ Ἰωάσαφ στὴν Εἰκοσιφοίνισσα—ἴν καὶ τὰ σημειώματα δὲν μᾶς βοηθοῦν ἐξ ἀρχῆς γιὰ κάτι τέτοιο. Στὸν κατάλογο τῶν ἐντύπων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εἰκοσιφοίνισσης, ποῦ συντάχθηκε τὸ 1911 (σ' αὐτὸν βάσισε τὴν καταγραφή ποῦ ἔφθασε ὡς ἐμᾶς ὁ Ἀγαθάγγελος Μάγνης), μὲ ἀρ. 217 διαβάζουμε: «Ἐγκυκλοπαίδεια Φιλολογική, τόμοι πέντε ἀρ. βιβλ. 351, 352, 353, 354, 355»². Εἶναι, λοιπόν, πρᾶγματι πιθανότερο τὰ παραπάνω τρία ἐντυπα, τῆς Βιβλιοθήκης τῆς μονῆς Διονυσίου σήμερα, νὰ μὴν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὰ «βιβλία» τοῦ Ἰωάσαφ, ἀλλὰ νὰ πέρασαν στὴ μονὴ Διονυσίου μετὰ τὴ λεηλασία τῆς Εἰκοσιφοίνισσης, τὸ 1917, ἄγνωστο πῶς.

2.2. Ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη τῆς μονῆς Διονυσίου μᾶς παραδίδονται ἀρκετὰ χφφ. μουσικά τοῦ Ἰωάσαφ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰ τὰ βρίσκουμε συσταχωμένα μὲ ἐντυπα κείμενα μουσικά· ἐπιβεβαιώνεται ἔτσι ἡ συνήθεια τοῦ μουσικοδιδασκάλου νὰ συμπληρῶναι μὲ προσθῆκες τὰ μουσικά ἐντυπά του ἢ νὰ τὰ διορθώνει. Ἀναφερόμαστε στὰ χφφ.:

1. χφ. 571, τοῦ 19ου αἰ.· ὁ Στάθης σημειώνει πῶς ὁ γραφεὺς, μᾶλλον ὁ Ἰωάσαφ, «ἔγραψε τὰ χρόνια τῆς πρωτοψαλτίας Κωνσταντίνου Πρωτοψάλτου»³.

2. χφ. 612, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· ὁ Στάθης σημειώνει ἐπίσης πῶς ἡ γραφή «ἐνθυμίζει τὴν γραφὴν τοῦ Ἰωάσαφ Διονυσιάτου»⁴.

3. χφ. 645, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· ὁ Στάθης σημειώνει πῶς «γραφεὺς εἶναι ὁ Ἰωάσαφ ἱερομόναχος Διονυσιάτης»⁵.

4. χφ. 646, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· γράφει τὴν περίοδο τῆς πρωτοψαλτίας Κωνσταντίνου Πρωτοψάλτου (ὅπως δῆποτε πρὶν ἀπὸ τὸ 1851), στὸ φ. Αρ διαβάζουμε: «Ἐκ τῶν τοῦ Διδασκάλου Ἰωάσαφ Διονυσιάτου»⁶.

1. Οὔτε ὁ «Παρθένιος ἱεροδιάκονος», οὔτε ὁ «Μελέτιος Σιναΐτης» φαίνεται νὰ εἶχαν, ὅσο μπόρεσα νὰ διαπιστώσω, σχέση μὲ τὴ μονὴ Διονυσίου (δὲν ἐμφανίζονται τουλάχιστον στὶς Παρρησίες καὶ στὰ Βρέβεια τῆς μονῆς).

2. Ἀ γ α θ α γ γ ἔ λ ο υ Μ ά γ ν η τ ο ς, μητρ. Δράμας, δ.π.

3. Γ ρ. Σ τ ά θ η, δ.π., σ. 712-717.

4. Ὁ.π., σ. 738-739.

5. Ὁ.π., σ. 743-747.

6. Ὁ.π., σ. 747-750.

5. χφ. 651, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· κατὰ τὸν Στάθη τὸ χφ. γράφεται περὶ τὸ 1830-1840, στὸ φ. 1r διαβάζουμε: «Καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ διδ(ασκάλου) Διονυσιάτου καὶ χειρ αὐτοῦ»¹.

6. χφ. 652, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· γράφει ὁ Ἰωάσαφ Διονυσιάτης².

7. χφ. 678, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημεῖωμα, ἡ ταύτιση γίνεται μὲ βάση τὴ γραφή³.

8. χφ. 679, τοῦ 19ου αἰ. (1819)· ὁ Στάθης σημειώνει σχετικὰ: «ὕπο-λογίζω, ὡς ἡ γραφή μου δίνει τὴν ὑποψίαν, νὰ εἶναι (sc. γραφεύς) ὁ Ἰωάσαφ Διονυσιάτης, πιθανὸν τὸν καιρὸν (1819) ὅταν ἦτο ἐν Κωνσταντινουπόλει μαθητὴς τοῦ ὕπερφυοῦς» διδασκάλου Χουρμουζίου Χαρτοφύλακος⁴.

9. χφ. 680, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημεῖωμα, ὁ Στάθης γράφει πὼς ἡ γραφή «δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι ἡ τοῦ Ἰωάσαφ Διονυσιάτου εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ στάδια»⁵.

10. χφ. 681, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημεῖωμα, ὁ Στάθης ἀποδίδει τὸ χφ. στὸν Ἰωάσαφ βάσει «ἐσωτερικῶν κριτηρίων γραφῆς» καὶ ὑπολογίζει πὼς τὸ χφ. γράφεται τὴ δεκαετία 1820-1830⁶.

11. χφ. 682, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημεῖωμα ὁ Στάθης γράφει πὼς τὸ χφ. πιθανότατα ἀνήκει στὸν Ἰωάσαφ, ὁ ὅποιος καὶ τὸ γράφει «τὴν περίοδον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μαθητεύσεώς του»⁷.

12. χφ. 683, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημεῖωμα, τὸ χφ. ἀποδίδεται ὑπὸ τὸν Στάθη στὸν Ἰωάσαφ Διονυσιάτη⁸.

13. χφ. 690, τοῦ 19ου αἰ. (1837)· μέρος τοῦ χειρογράφου γράφεται, κατὰ τὸν Στάθη, ἀπὸ τὸν Ἰωάσαφ Διονυσιάτη⁹.

14. χφ. 693, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημεῖωμα, τὸ χφ. ἀποδίδεται στὸν Ἰωάσαφ ἀπὸ τὸν Στάθη¹⁰.

15. χφ. 694, τοῦ 19ου αἰ. (β' τέταρτο)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημεῖωμα, τὸ χφ. ἀποδίδεται στὸν Ἰωάσαφ ἀπὸ τὸν Στάθη¹¹.

1. *Ο.π., σ. 750-751.

2. *Ο.π., σ. 752-754.

3. *Ο.π., σ. 757-760.

4. *Ο.π., σ. 760-761.

5. *Ο.π., σ. 761-763.

6. *Ο.π., σ. 763-766.

7. *Ο.π., σ. 766-767.

8. *Ο.π., σ. 767.

9. *Ο.π., σ. 768-770.

10. *Ο.π., σ. 774-778.

11. *Ο.π., σ. 778-780.

16. χφ. 695, τοῦ 19ου αἰ. (1834)· γράφουν διάφορα χέρια, ἕνα εἶναι τοῦ Ἰωάσαφ, «ὡς ἐκ τῆς γραφῆς τεκμαίρεται», ὁ Στάθης σημειώνει πὺς «τὸ χειρόγραφον τοῦ Χουρμουζίου ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἰωάσαφ... καὶ συνεστάχωσε αὐτὸ καὶ ἡρίθμησε τὰς σελίδας εἰς συνέχειαν τοῦ ἰδικοῦ του χειρογράφου»¹.

17. χφ. 700, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημείωμα, τὸ χφ. ὑποθέτει ὁ Στάθης ὅτι ἀνήκει στὸν Ἰωάσαφ².

18. χφ. 705, τοῦ 19ου αἰ. (α' ἡμισυ)· δὲν μᾶς διασώζεται σημείωμα, τὸ χφ. ἀποδίδει στὸν Ἰωάσαφ ὁ Στάθης καὶ σημειώνει πὺς αὐτὸ γράφεται «ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Διονυσίου τὸ α' ἡμισυ τοῦ 10' αἰῶνος, περὶ τὸ 1835»³.

19. χφ. 707, τοῦ 19ου αἰ. (1858)· στὸ φ. 400ν διαβάζουμε: «(...) ἐξηγήθη ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Διονυσίου μονῇ τῇ κατὰ τὸ ἁγιώνυμον ὁρος τοῦ Ἁθω παρὰ Ἰωάσαφ ἱερομονάχου Διονυσιάτου ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀπὸ Χ(ριστο)ῦ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ πεντηκοστῷ ὀγδόῳ, ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἕκτῃ ἔλαβε τέρμα (...)»⁴.

20. χφ. 708, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημείωμα, ὁ Στάθης ἀποδίδει τὸ χφ. στὸν Ἰωάσαφ μὲ βάση τὴ γραφὴν⁵.

21. χφ. 722, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· στὴ σελ. 1 διαβάζουμε: «Ἐγχειρίδιον, περιέχον τὰ καθ' ἡμέραν ψαλλόμενα τῆς μουσικῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὰ παρὰ διαφόρων ποιητῶν. Τὸ δὲ παρὸν ἐξηγήθη παρ' ἐμοῦ Ἰωάσαφ διδασκάλου Διονυσιάτου(...)»⁶.

22. χφ. 727, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημείωμα, ὁ Στάθης ἀποδίδει τὸ χφ. στὸν Ἰωάσαφ καὶ προσθέτει «ἔγραψε περὶ τὸ 1850-1865»⁷.

23. χφ. 754, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημείωμα, ὁ Στάθης ἀποδίδει τὸ χφ. στὸν Ἰωάσαφ καὶ προσθέτει πὺς γράφει «ἐν τῇ μονῇ Διονυσίου»⁸.

24. χφ. 767, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημείωμα, ὁ Στάθης ἀποδίδει τὸ χφ. στὸν Ἰωάσαφ καὶ προσθέτει πὺς γράφει «ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Διονυσίου»⁹.

25. χφ. 768, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· στὸ φ. 282r διαβάζουμε: «Τέλος. Τῷ

1. Ὁ.π., σ. 780-783.

2. Ὁ.π., σ. 784-786.

3. Ὁ.π., σ. 788-791.

4. Ὁ.π., σ. 791-795.

5. Ὁ.π., σ. 795-798.

6. Ὁ.π., σ. 805-809.

7. Ὁ.π., σ. 814-815.

8. Ὁ.π., σ. 823-826.

9. Ὁ.π., σ. 834-837.

δὲ θεῶ συντελεστέῃ (...) μνημονεύετε κάμου τοῦ τρισαθλίου καὶ ἁμαρτωλοῦ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις Ἰωάσαφ διδασκάλου Διονυσιάτου· καὶ εἴ τι κατὰ παραδρομὴν τῆς χειρὸς εὑρητε σφάλματα (...) αὐμῇ· μαῖου· γ·: τὸ τέλος»¹.

26. χφ. 775, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· δὲν μᾶς παραδίδεται σημεῖωμα, γράφουν δύο τουλάχιστον γραφεῖς, ὁ ἕνας κατὰ τὸν Στάθη εἶναι ὁ Ἰωάσαφ².

27. χφ. 784, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· στίς σελ. 1-2 διαβάζουμε: «(...) Ἐγράφη δὲ παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Ἰωάσαφ ἱερομονάχου καὶ διδασκάλου τῆς αὐτῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου, εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ»³.

28. χφ. 806, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· ὁ Στάθης σημειώνει πὼς ὁ Ἰωάσαφ γράφει τὸ χφ. στὴν Κωνσταντινούπολη «ὅτε ἐμαθίτηεν παρὰ Χουρμουζίφ»⁴.

29. χφ. 823, τοῦ 19ου αἰ. (περὶ τὸ 1860)· συσταχώνεται μὲ δύο ἔντυπα ἐκδεδομένα τὸ 1836 καὶ τὸ 1859⁵.

30. χφ. 824, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται μὲ ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1850 (στὴν προμετωπίδα τοῦ ἐντύπου διαβάζουμε: «Καὶ τότε ξὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ διδ(ασκάλου) Διονυσιάτου»)⁶.

31. χφ. 825, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται μὲ ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1851⁷.

32. χφ. 826, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται μὲ ἔντυπο ἐκδεδομένο ἐπίσης τὸ 1851⁸.

33. χφ. 827, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται μὲ ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1851 (στὴν προμετωπίδα τοῦ ἐντύπου διαβάζουμε: «Καὶ τότε ξὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ διδ(ασκάλου) Διονυσιάτου»)⁹.

34. χφ. 828, τοῦ 19ου αἰ. (β' μισό)· συσταχώνεται μὲ ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1859¹⁰.

35. χφ. 829, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται μὲ ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1851 (στὴν προμετωπίδα τοῦ ἐντύπου διαβάζουμε: «Καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ Ἱερομ(ονάχου) διδ(ασκάλου) Διονυσιάτου τοῦ ἐκ Σερρών»)¹¹.

1. Ὁ.π., σ. 838-841.

2. Ὁ.π., σ. 842.

3. Ὁ.π., σ. 844-845.

4. Ὁ.π., σ. 847-854 (καὶ Γ. Κ. Παπάζογλου, Συμπληρωματικός..., ὁ.π.).

5. Ὁ.π., σ. 864-865.

6. Ὁ.π., σ. 865-866.

7. Ὁ.π., σ. 867-869.

8. Ὁ.π., σ. 869.

9. Ὁ.π., σ. 870-871.

10. Ὁ.π., σ. 871-874.

11. Ὁ.π., σ. 874-876.

36. χφ. 830, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται με ἔντυπο ἐκδεδομένο ἐπίσης τὸ 1851¹.

37. χφ. 831, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται με ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1846².

38. χφ. 834, τοῦ 19ου αἰ. (μέσα)· συσταχώνεται με ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1836 (στὸ φ. 30ν διαβάζουμε: «Στίχοι εἰς τήνδε τὴν βίβλον/Ἰωάσαφ ὡς αὐτοῦ κτῆμα:/ Μονῆς πέφυκε ἦδε ἡ βίβλος κτῆμα/ δομήτορός θ' ὅσιου Διονυσίου/ ἐρυθροῖς σημείοις μελωδοῦσα τέρπει /ἔχει δὲ ταύτην εἰς κτῆμα Ἰωάσαφ/ τέρπει μελωδῶν ᾠσματα τῷ κυρίῳ/ μύθους τε τὰς μούσας περ οὔσας δεικνύνων»)³.

39. χφ. 835, τοῦ 19ου αἰ. (περὶ τὸ 1860)· συσταχώνεται με ἔντυπο ἐκδεδομένο τὸ 1857)⁴.

40. χφ. 836, τοῦ 19ου αἰ.· συσταχώνεται με ἔντυπο ἀκέφαλο καὶ κολοβὸ (στὸ ἐσώφυλλο διαβάζουμε: «Μουσικὴ ἀνθολογία μετὰ χειρογράφου Ἰωάσαφ Μουσικοδιδασκάλου Διονυσιάτου»)⁵.

41. χφ. 837, τοῦ 19ου αἰ.⁶.

42. χφ. 889, τοῦ 19ου αἰ.· στή σελ. 88 διαβάζουμε: «Ἐγράφη μὲν χειρὶ Ἰωάσαφ ἱερομονάχου) καὶ διδ(ασκάλου) τοῦ ἐκ σερράν, Μονῆς δὲ τοῦ ἁγίου Διονυσίου τῆς σεμνηνομένης τῷ ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἀφιερῶθη δὲ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν ὁσίων πατέρων Ὁνουφρίου καὶ Πέτρου (...)»⁷.

43. χφ. 890, τοῦ 19ου αἰ. (στή σελ. 68 διαβάζουμε σημεῖωμα ἴδιο με αὐτὸ τοῦ κώδικα 889)⁸.

44. χφ. 995, τοῦ 19ου αἰ (1842)· στὸ φ. 1γ διαβάζουμε: «Ἀρχὴ σὺν θεῷ ἁγίῳ, τῆς παραδόσεως τῶν μαθημάτων (...) παρὰ τοῦ (...) συνκοινοβιατοῦ ἡμῶν Ἰωάσαφ (...) Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αωμβ: — ἐν Μηνὶ Μαῖῳ δ' (...)»⁹.

1. Ὁ.π., σ. 876-877.

2. Ὁ.π., σ. 878-879.

3. Γ. Κ. Παπάζογλου, δ.π.

4. Ὁ.π.

5. Ὁ.π.

6. Ὁ.π.

7. Ὁ.π.

8. Ὁ.π.

9. Ὁ.π.. Στὴ Βιβλιοθήκῃ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος (ρωσικὸ μναστήρι) σῶζονται 6 χφφ. τοῦ Ἰωάσαφ (ὅλα γραμμένα στὴ μονὴ Διονυσίου καὶ χαρισμένα πιθανότατα ἀπὸ τὸν Ἰωάσαφ σὲ φίλους του μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος). ἀναφερόμαστε στὰ χφφ. 903 (ἔτ. 1840), 1030 (ἔτ. 1840-1850) 1032 (ἔτ. 1832;), 1034 (19ος αἰ.-α' ἡμισυ), 1035 (ἔτ. 1865), 1038 (ἔτ. 1864) (ἀπὸ τὰ χφφ. αὐτὰ τὰ με ἀρ. 1032, 1035, 1038 δόθηκαν ὡς δῶρο ἀπὸ τὸν Ἰωάσαφ στὸ φίλο του μοναχὸ Ἰλαρίωνα), βλ. Γρ. Σ τ ἀ -

Ἐπίσης, ἔπειτα ἀπὸ συστηματικὴ ἔρευνα στὴ Βιβλιοθήκη τῆς μονῆς Διονυσίου, στὸ τμῆμα τῶν μουσικῶν ἐντύπων, μποροῦμε νὰ σημειώσουμε τρία τουλάχιστον ἔντυπα ποὺ ἀποδεδειγμένα ἀνῆκαν στὴ συλλογὴ τοῦ Ἰωάσαφ· πρόκειται γιὰ τὰ ἔντυπα:

1. ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ / Πάσης τῆς ἐνιαυτοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας (...), 1846 / ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ (...) (στὴν προμετωπίδα τοῦ ἐντύπου διαβάζουμε: «Καὶ τότε ξὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ διδ(ασκάλου) διονυσιάτου»).

2. ΕΙΡΜΟΛΟΓΙΟΝ / ΤΩΝ / ΚΑΤΑΒΑΣΙΩΝ / ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ / ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΟΜΟΥ / ΕΙΡΜΟΛΟΓΙΟΥ / ΠΕΤΡΟΥ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ (...), ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ (...) ἀσκε' 1825 (στὴν προμετωπίδα τοῦ ἐντύπου διαβάζουμε: «Καὶ τότε ξὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ διδ(ασκάλου) διονυσιάτου»).

3. ΕΙΡΜΟΛΟΓΙΟΝ / ΚΑΛΟΦΩΝΙΚΟΝ / ΜΕΛΟΠΟΙΗΘΕΝ ΠΑΡΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ (...), ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ (...) ἀψλε' 1835 (στὴν προμετωπίδα τοῦ ἐντύπου διαβάζουμε ἐπίσης: «καὶ τότε ξὺν τοῖς ἄλλοις Ἰωάσαφ διδ(ασκάλου) διονυσιάτου»)¹.

Ὅπως γίνεται φανερό, ἀπὸ τὰ παραπάνω ἔντυπα χφφ. τοῦ Ἰωάσαφ λίγα μόνο θὰ μποροῦσε νὰ ἀνῆκαν στὸ μουσικοδιδάσκαλο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγκαταβίωσή του στὴ μονὴ Διονυσίου—ἄρα νὰ εἶναι κάποια ἀπὸ τὰ «βιβλία», στὰ ὁποῖα ἀναφέρεται τὸ πατριαρχικὸ ἔγγραφο· πιθανότατα τὰ δύο ἔντυπα (τὰ μὲ ἀρ. 2 καὶ 3) καὶ ἀπὸ τὰ χφφ. (ἔντυπα) τὰ μὲ ἀρ. 8, 9, 10, 11, 16, 40 (χωρὶς καὶ πάλι νὰ ἔχουμε κάποια πληροφορία ὅτι πέρασαν ἀπὸ τὴν Εἰκοσιφοίνισσα). Ὅμως, ἦταν δυνατό μόνο γι' αὐτὰ νὰ προκάλυπτε τὸ πατριαρχικὸ ἔγγραφο ὁ Ἰωάσαφ;

Συμπεράσματα

Στὴ Βιβλιοθήκη τῆς ἱερᾶς μονῆς Εἰκοσιφοίνισσης τοῦ Παγγαίου ἔχουμε τὴν πληροφορία πῶς, ὡς τὴ δῆωση τῆς μονῆς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, σώζονταν ἄρκετὰ χφφ. καὶ βιβλία· ὁ Ἀγαθάγγελος Μάγνης, μηπολίτης Δράμας ἄλλοτε (1910-1922), στὴν καταγραφή του σημειώνει: «14. Διάφορα Μουσικά. Χειρόγραφα εἴκοσι ἕνα. Σελὶς καταλόγου 184-187, αὐξὼν ἀριθμὸς χειρογράφου 316 (γρ. 317)-337»². Ὁ ἡγούμενος πάλι τῆς μονῆς Νεόφυτος, στὴν καταγραφή τῶν ζημιῶν ποὺ ὑπέστη ἡ μονή

θ η, δ.π., σ. 179-182, 479-480, 482-483, 484-486, 486-488, 492-494.

1. Τὰ παλαιότυπα, ὅσο ξέρω, θὰ μελετήσουν συνεργάτες τοῦ ΕΙΕ (ἥδη ἔχουν ἐκδοθεῖ κάποιοι τόμοι παλαιτύπων μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους).

2. Ἀ γ α θ α γ γ ἔ λ ο υ Μ ά γ ν η τ ο ς, μητρ. Δράμας, δ.π., σ. 108-116.

κατὰ τὴ λεηλασία τῆς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους σημειώνει: «[13]. Μουσικά βιβλία διάφορα 8» (-βεβαίως, ὅπως καὶ ἄλλοτε δείξαμε, οἱ καταγραφές αὐτὲς δὲν εἶναι πλήρεις καὶ δὲν καλύπτουν τὸ σύνολο τῶν χειρογράφων-ἐντύπων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς μονῆς)¹. Εἶναι, λοιπόν, πολὺ πιθανὸ τὰ ἐντυπα-χφ. τοῦ Ἰωάσαφ νὰ μὴ δόθηκαν ποτὲ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς Εἰκοσιφοινίσσης πίσω στὸν κάτοχό τους—μιὰ πὺλ καμιά ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε δὲν συνηγορεῖ γιὰ κάτι τέτοιο—καὶ κάποια, ἂν ὄχι ὅλα, ἀπὸ τὰ παραπάνω χφφ.-ἐντυπα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εἰκοσιφοινίσσης νὰ σχετίζονται ἔμμεσα ἢ ἄμεσα μὲ τὸ μουσικοδιδάσκαλο τῆς μονῆς Διονυσίου Ἰωάσαφ.

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

1. Νεοφύτου, ἡγουμ., Χρονολογικὴ ἔκθεσις τῶν μαρτυριῶν τῶν πατέρων τῆς ἱ. μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης ἐν Παγγαίῳ καὶ τῆς συλήσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» 2 (1918) 696.

SUMMARY

Georgios K. Papazoglou, The «books» of the mysic teacher Ioassaf and the Library of the monastery of Ikossiphinissa of Pangaion.

In this work, based on a document addressed by the Patriarch Anthimos IV to the monastery Dionysiou in Mt Athos — a document we publish —, we are studying an unknown side of the relationship between the music teacher Ioassaf and the monastery of Ikossiphinissa.

The above mentioned music teacher, a monk of the monastery Dionysiou at the time when the document was sent, seems to have lived also for a period in the monastery of Ikossiphinissa and to which monastery he offered his rich collection of manuscripts of music and music books. We show therefore that the manuscripts and books of music of the Library of Ikossiphinissa were those of Ioassaf. We also provide a) information about the life of the music teacher and b) an index of 44 music manuscripts (and some books) of the monastery Dionysiou today, which belonged to Ioassaf.